

РЕШЕНИЕ

№ 7872

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10345** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.228 от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на Министерство на културата, депозирана чрез процесуалния му представител С.С. срещу Решение от 27.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 14705/2020 г. по описа на СРС, НО, 20-ти състав.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се доводи за несъответствие на решението на първостепенния съд със събраните по делото доказателства. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърдено наказателното постановление.

На проведеното съдебно заседание, касаторът редовно призован чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба. Претендира разноси по делото и прави възражение за прекомерност на претендирания от страна ответника адвокатски хонорар.

Ответникът по касационната жалба – С. Л. Б., чрез процесуалния си представител адв. К., оспорва жалбата по съображения подробно изложени е отговора на касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила първоинстанционния акт.

Представителят на Софийска градска прокуратура, счита жалбата за основателна. Административен съд София - град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил наказателно постановление № 5 от 30.09.2020 г., издадено от зам.министъра на културата против С. Л. Б., въз основа на постановление на Апелативна прокуратура- С. от 14.02.2020 г. по пр. пр. № 195/2020, за това че като собственик на самостоятелен обект – помещение-работилница на приземния етаж в сграда – „къща на наследниците на К. С.“, намираща се в . [населено място], [улица], със статут на архитектурно-строителна и историческа единична недвижима културна ценност, без определена предварителна категория, в периода от 02.05.2018 г. до 09.12.2019 г. е извършил промяна на дограма, зазиждане на прозорец е разширяване на прозорец, представляващо промяна на предназначението и преустройство на отворите на прозорци, както и промяна на фасадното решение на сградата, с елементи и на реставрация, без изискуемото по Закона за културно наследство съгласувателно становище на виза за проектиране и инвестиционен проект, с което по непредпазливост е извършил административно нарушение на чл. 200, ал.1 предл. 1 във вр с чл. 83, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗКН, като на основание чл. 200, ал.1 предл. 1 и чл. 229, ал. 2, пр. 1 от ЗКН и чл. 36, ал. 2 във вр. с чл. 53 от ЗАНН му е наложена „глоба“ в размер на 5500 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в производството пред АНО, което води до отмяна на процесното НП на формално основание поради липса на дата на извършване на нарушението както в АУАН, така и в НП. Съдът е приел, че в конкретния случай е налице съществено нарушение на правото на защита на жалбоподателя като е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал.1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН.

От правна страна:

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в

обжалваното решение.

Разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са свързани с издаването на АУАН и НП и тяхното нарушаване винаги води до ограничаване на процесуалните права и по конкретно на правото на защита. С тези две разпоредби е уредено императивно какви реквизити трябва да съдържат АУАН и издаденото въз основа на него НП. Липсата на някой от тези реквизити или непълнотата им, неяснотата или противоречието в тях, винаги води до ограничаване на процесуални права. АУАН е основен процесуален акт във фазата по установяване на административното нарушение. Законосъобразното му оформяне е равнозначно на законосъобразно образуване на самото производство. Ето защо, с неговото оформяне се свързват точно определени изисквания на закона, а именно да е съставен в писмена форма и да съдържа предвидените в чл. 42 от ЗАНН реквизити. Съгласно чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН, наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. С идентично съдържание са и разпоредбите на т. 3 и т. 4 на чл. 42 от ЗАНН, в които са изброени задължителните реквизити, които следва да съдържа всеки акт за установяване на административно нарушение. В съставения процесен АУАН и в издаденото въз основа на него НП, както правилно е констатиран въззивният съд липсва дата на извършеното нарушение. Акто съставителят и АНО не са посочили дата на извършване на нарушението. С отбелязването в НП само период за който се отнася нарушението, е нарушено изискването на второто предложение на т. 5 на ал. 1 от чл. 57 от ЗАНН, а именно: липсва посочване на датата на извършване на нарушението, тъй като изпълнителното деяние на нарушението, в случая изразяващо се с действие не е осъществявано през целият този период.

За да предизвика целените с издаването му правни последици, НП следва да съдържа законово определен минимален обем информация, посочен в чл. 57 от ЗАНН, в това число и датата на извършване на нарушението – чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Недопустимо е императивно изискуеми от закона реквизити да бъдат извеждани по тълкувателен път. Изискването за посочване на дата не е самоцел, а е предвидено във връзка с правото на защита на нарушителя, както и с извършване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като само в случай, че е посочена точна дата на извършване на нарушението, може да се прецени приложимостта на чл. 34 от ЗАНН. Посочването на датата на извършване на нарушението има отношение и при определяне на релевантната за даден казус редакция на материалния закон. Константна е съдебната практика, че това води до ограничаване на правото на защита на посоченото за нарушител лице.

Непосочването точно и несъмнено датата на извършване на нарушението, е безспорно нарушение на императивните разпоредби на чл. 42 т. 3 от ЗАНН и на чл. 57 ал. 1 т. 5 от ЗАНН. Посочването общо и изброяване на извършените дейности касаещи сграда недвижима културна ценност – извършване на промяна на дограма, зазиждане на прозорец с разширяване на прозорец, представляващо промяна на предназначението и преустройство на отворите на прозорци, както и промяна на фасадното решение на сградата, с елементи и на реставрация, всяко от тези действия са отделни нарушения и следва да бъдат конкретизирани с дата на извършването им. Неспазването на така установените нормативни изисквания има за последица постановен в съществено нарушение на закона акт. Точното и недвусмислено посочване на датата на извършване на нарушението е абсолютно необходим реквизит на НП, тъй като чрез

него се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предмета на доказване, поради което неизясняването му не може да бъде отстранено в процеса на обжалването на наказателното постановление и води до ограничаване на правото на защита на наказаното лице да разбере за какво конкретно нарушение е наказано по административноправен ред. От друга страна точното посочване на датата на извършване на нарушението безспорно е от значение за проверката относно спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН и в този смисъл липсата или неточното ѝ посочване пречатства извършването на тази проверка.

Съдът намира и за обосновани и изводите на първостепенния съда, че при съставяне на НП е допуснато и друго съществено процесуално нарушение, а именно такова по чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, тъй като е налице разминаване в мотивната част на НП и диспозитива на същото относно нарушената правна норма, в която за нарушена освен тази по чл. 83, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗКН е посочена и тази на чл. 200, ал.1 предл. 1 от ЗКН, касаеща санкционирането на лице. Тази непълнота е дотолкова съществена, че пречатства изобщо възможността да се прецени има ли извършено нарушение. За съда, а още по-малко за касационния жалбоподател не става ясно в какво точно се е изразило нарушението му. Направено описанието на нарушението е прекалено общо и неясно и не позволява както на санкционираното лице, така и на съда да разберат за какво точно нарушение/нарушения е издадено наказателното постановление и съответно с какво ответника по касация е нарушил сочената разпоредба.

По изложените съображения настоящият състав на касационната инстанция намира, че обжалваното решение следва да се остави в сила като законосъобразно, тъй като не са налице касационни основания за неговата отмяна.

Предвид изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на разноски на ответника по касация се следва адвокатско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с 143, ал. 4 от АПК. С оглед направеното възражение за прекомерност следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 63, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 36 от Закона за адвокатурата. Минималните размери на адвокатските възнаграждения са регламентирани в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като относима в случая е нормата на чл. 18, ал. 1, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата, въз основа на която минималното адвокатско възнаграждение в случая следва да бъде определено на 300 лв. Делото не се отличава с правна и фактическа сложност, поради което следва бъде уважено възражението за прекомерност и претендираните разноски от общо 605 лева следва да бъдат редуцирани до размер от 300 лева.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXII - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от Решение от 27.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 14705/2020 г. по описа на СРС, НО, 20-ти състав.

ОСЪЖДА Министерство на културата да заплати на С. Л. Б. сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: